

Kidnapning

“Ja, hun sover nu skat, så jeg er nødt til at lægge på. Muah, elsker dig”. Dorte lagde telefonen i tasken og puttede tæppet rundt om lille Louise i klapvognen. Tænk at det skulle tage så lang tid at få hende til at sove. Det blæste, og hun ville ikke have, at hendes datter skulle blive syg. Hun parkerede klapvognen med Louise ved indgangen til Netto. På vej ind i butikken var hun lige ved at støde ind i en handicappet mand i rullestol og hans hjælper. Hun lagde mærke til, at den stakkels mand i rullestolen havde et kæmpe ar i ansigtet fra noget, der lignede en brand. Det var vel nok grusomt, tænkte Dorte. Dorte fandt en 10 krone frem fra lommen og gik hen til indkøbsvognene. Hun puttede mønten i, klikkede den fri og fandt indkøbssedlen frem. Den var heldigvis ikke så lang. Hun skulle ikke bruge for lang tid derinde, for Louise skulle ikke blive forkølet. Mens hun stod ved køddisken, ringede hendes telefon pludselig. Hun fiskede den op af lommen. Det var hendes kollega, Peter, fra PET, der ringede. Hun tog telefonen. “Hej Dorte”, sagde Peter, “Skynd dig på arbejde. “Vi har en kode lyserød!” Dorte var chef for PET og vidste godt, hvad det betød. “Crazy, det er aldrig sket før,” tænkte Dorte. Hun lagde hurtigt det hakkede kødfars tilbage i køddisken. Dorte skyndte sig mod udgangen af Netto. Hun ringede samtidig til Lars, hendes kæreste for at høre, om han kunne komme og hente Louise.

Hun trådte udenfor. Hendes hjerte bankede hurtigere end nogensinde før. Det sortnede for hendes øjne. Hun følte sig svimmel. Louise var væk.

Ole Søgaard Madsen
7c Hovedgård Skole